

[Anna Westergaard.]

des mere bortfalder begrundelsen for uændret at opretholde den sammenblanding af sociallov og betaling for præsteret arbejdsindsats, som tjenestemandsløvgivningen har sat i system, og som med den udvikling, der har fundet sted, efterhånden er kommet ud i det paradiske, og som lægger uforholdsmæssige byrder på en forholdsvis snæver klasse af medborgere.

Der er i denne forbindelse talt om tjenestemandsoverorganisationernes stilling og om, at rigsdagen i almindelighed ikke bør ændre i en mellem organisationerne og regeringen indgået aftale som den foreliggende, og dette er principielt ganske rigtigt. Det er naturligvis klart, at det har en overordentlig stor værdi for både tjenestemænd og statsmagt, at man gennem forhandlingsret og aftaler kan afvikle forholdene forholdsvis gnidningsløst uden den uro og de store brud, som andre lande kender til. Men i tjenestemandsoverorganisationerne er de ugifte og samgifte i absolut mindretal og derfor ret svagt stillet, og det ville dog i den foreliggende situation have været ret utænkeligt, om man fra organisationernes side havde haft noget som helst imod, at man i rigsdagen i overensstemmelse med organisationernes eget standpunkt havde forbedret den truffe aftale med noget mere betydningsfulde indrømmelser overfor de ugifte og samgifte tjenestemænd, som, forekommer det mig, kan have et vist moralsk krav på støtte på dette område under hensyn til deres organisationsmæssigt svage stilling.

Det må jo erindres, at tjenestemandsoverorganisationerne nu er enige om at hævde og kræve, at lønningerne for gifte, ugifte og samgifte tjenestemænd skal være lige.

En truffen aftale mellem regering og tjenestemænd, en aftale, der skal gennemføres ved rigsdagens eventuelle vedtagelse, er jo ikke tabu. Selv overfor en sådan aftale har rigsdagen sin absolutte og naturlige ret og pligt til kritik, som det ville være udenfor alle forudsætninger at fraskrive sig på forhånd. Som sagen ligger nu, er der givetvis ikke mulighed for at komme videre i øjeblikket; men det forekommer mig, at tiden må være inde til, som det også er berørt af de øvrige ordførere, at erkende skævheden i den tilstand, der er opstået, og at tage konsekvensen af denne erkendelse ved første mulige lejlighed ved at foretage den udligning, der er påkrævet her såvel som for de højere lønnede tjenestemænds vedkommende.

I øjeblikket er det i og for sig kun at beklage, at den ordning, der er truffet for

de ugifte og samgifte tjenestemænds vedkommende, trods de opnåede små fordele er blevet så utilfredsstillende, som den er, og at håbe på, at den snarest muligt må blive afløst af en mere rimelig, og at det problem, vi her har talt om, må trænge sig særligt på, når og hvis man, som det fra forskellige sider er ønsket og krævet, kommer til en principiel drøftelse af tjenestemændenes lønningsforhold.

Jeg skal som sagt på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til en hurtig vedtagelse også i dette høje ting.

Steffensen: Det lovforslag, vi her behandler, drejer sig om løntillæg til statens tjenestemænd. Det er indlysende, at statens tjenestemænd ikke skal stilles ringere end folk, der er ansat i det private erhverv, og derfor må det findes ganske naturligt, at man, som ærede ordførere også har givet udtryk for, kan give tilslutning til den overenskomst, der er sluttet mellem finansministeren og tjenestemandsoverorganisationerne.

Der er blevet sagt, at tjenestemandsløven er for indviklet, og det tror jeg er rigtigt, for der er vist kun ganske få, der kan finde ud af denne lov. Jeg har i mit private erhverv lejlighed til at få forskellige cirkulærer angående tjenestemandsløvgivningen, og det forekommer mig, at loven er meget indviklet, og derfor må det hilses med glæde, om den ved en kommende lønningsrevision kan forenkles.

Der har været talt om, at ugifte og samgifte tjenestemænd er dårligt stillet efter det foreliggende lovforslag, og det er sikkert rigtigt, at vi må ind på ligelønsprincippet. Det skulle nemlig være sådan, at folk skulle finde det fordelagtigt at undlade at gifte sig. Vi ved jo, hvor stor betydning det har, at der stiftes sunde hjem, og det skulle nemlig være sådan, at det økonomiske skulle spille ind i det forhold. Derfor tror jeg også, at det spørgsmål må tages op ved en kommende lønrevision.

Jeg ved, at det i det andet høje ting er blevet sagt, at der skulle penge til afholdelse af merudgifterne ved de foreslåede lønforhøjelser. Men selvom jeg kan give tilslutning til lønforhøjelserne ud fra den betragtning, at priser og leveomkostninger er steget, vil det ikke sige, at jeg finder det rigtigt, at vi stadig får flere og flere tjenestemænd i staten og funktionærer i det private erhverv. Dette spørgsmål vedrører selvfølgelig ikke det foreliggende lovforslag, men jeg mener, at der må kunne skabes besparelser både på statens budget og i